

Jan de Vries, broer van Gust de Vries (zie ook: 'Gust de Vries, krijgsgevangene in Duitsland') was als militair ingedeeld bij het eerste eskadron pantserwagens in de buurt van Den Haag. Op 10 mei landden Duitse parachutisten vroeg bij het vliegveld Ypenburg. Het eskadron kreeg opdracht deze lui uit te schakelen. Bij pogingen daartoe werd Jan gewond door granaatscherven. Hij wou doorvechten en daarom niet verbonden worden. Tenslotte werd hij opgenomen in een Rode Kruispost in Den Haag. Op 26 mei zou hij aan zijn verwondingen bezwijken. Voor zijn dood schreef hij vanuit het ziekenhuis nog enkele brieven en kaarten aan zijn ouders.

's-Gravenhage 11- mei 1940

Beste ouders, broers en zusjes,

Met angst zullen jullie je misschien afvragen hoe het met mij is. Ik leef nog. Ondanks de zware aanval op Ypenburg ben ik er, op een scherfwond na, goed afgekomen. Ik lig nu in Den Haag in een Rode Kruispost. De wond is niet ernstig en bevindt zich aan mijn knie (linker). Maak u dus geen zorg over mij. Onkruid vergaat niet. Ik maak het best, al heb ik dan ook veel pijn. Spoedig schrijf ik wel een brief, er is nu te weinig gelegenheid voor. Allen de hartelijke groeten en tot hoors of tot ziens????

Uw zoon en broer Johan.

Beste ouders, broers en zusjes,

Even een korte mededeling, dat met mij alles Oké is. Van U allen hoop ik hetzelfde. Maak U vooral geen zorg over mij. Ik geniet een goede verzorging en zal weer vlug de oude zijn. Tenminste op weg! Brieven mogen niet geschreven worden. Laat ons hopen, dat wij **allen**, dus ook Gust (??) weer spoedig bij elkaar zijn. Adres is er voor ons niet.

Gegroet en het beste

Uw zoon en broer Jan.

Voorburg 19-5-1940

Geachte Oom en Tante,

Vooreerst hoe is het met Jullie allen? Beter dan met mij naar ik hoop, anders ziet het er niet zo mooi uit. Vanaf de eerste oorlogsdag ben ik thans aan het bed gekluisterd, met een scherfwond aan de knie. In deze week ben ik reeds 3 keer op de operatietafel bewerkt. De pijn is niet te beschrijven, zoo zwaar. Bij al dit lijden kom echter ook nog dit: sinds een week voor het uitbreken van de oorlog heb ik nog niets van 'n ouderlijk huis vernomen. Ik moet maar gissen of er nog leven in Diessen is of niet.

Oom Jan, zou U zoo goed willen zijn er eens op uit te stappen. Ik heb reeds 7 keer naar huis geschreven. Ook heb ik steeds m'n adres erbij opgegeven. Ik bof, dat juist dat meisje uit Tilburg op bezoek is. Nu ben ik tenminste gegarandeerd bericht bij U te krijgen.

Als U bij ons thuis komt Oom Jan (indien U zulks mogelijk is?) stel hen dan gerust wat mij betreft. Alles is goed, behalve de knie. Dat zal wel weer beter worden. Er zijn er nog steeds die er erger aan toe zijn, en zoolang mag ik eigenlijk nog niet klagen.

Met ons Escadron is het wat de slchtoffers betreft nog al meegevallen. De ene helft (Ypenburg) telde 3 doden, 7 gewonden, 1 vermist. De andere ploeg Schiphol telde 2 doden (1 Tilburger), 7 gewonden, 1 vermiste. Mijn vurigste hoop is echter bij onze familie voor alle soorten gevallen een 0 te zien staan. Ik ga nu eindigen. Het vermoeit mij te veel. Oom, Tante, Neef en Kee, het beste met U allen.

Thans ga ik weer over in afwachten, wanneer ik iets van Ouders, Broer en Zusjes zal vernemen. Doe hen allen de hartelijke groeten van Hun in beterschap zijnde zoon.

Bij voorbaat voor alles hartelijk dank, nog hartelijk gegroet van Uw steeds dankbare neef.

Jan de Vries

Wilhelminazaal, St. Antoniushove,

Voorburg (Den Haag)

Voorburg, 22-5-'40

Dierbare Ouders,

Broer en Zusjes

Het is nog steeds vanaf mijn lijdensbed, dat ik bij deze weer met U in contact tracht te komen. Het is thans 12 dagen na het uitbreken der oorlog. Reeds 12 dagen lig ik op bed, en ook 12 dagen vraag ik mij af, hoe het met Hen allen gaat.

Gisteren heb ik post van jullie ontvangen, doch dat was een kaart van daags voor de oorlog. Ik ben hier op de zaal de enige die nog niets van z'n familie vernam. Afijn, nu de post al beter geregeld werkt, nu zal het voor mij niet zoo lang meer duren voor het volledige contact met U allen hersteld is. Wat nu de toestand met mij zelf betreft, die is van dien aard, dat waarschijnlijk mijn knie ook aan de andere kant opengesneden zal moeten worden. Zulks gebeurt misschien nog vandaag, anders morgen. Maak Je daar echter geen zorg over, daar voel ik toch niets van. Dan brengt men mij toch onder narcose. Alles is beter dan een herhaling van het drama op Ypenburg. Wat daar gebeurd is tart zelfs een beschrijving over de gruwelen der hel.

Wel, over mijn verpleging van nu, doch speciaal de vorige (Voorburg) heb ik niets dan lof. Eerst ben ik 4 dagen in een hulpkazerne geweest in een garage. We lagen daar met 14 jongens en hadden soms wel 20 zusters tot onze beschikking van het Rode Kruis. Ook een dokter was daar de gehele dag aanwezig en die was als een vader voor ons. Ik moest daar weg, omdat m'n been en knie onrustbarend dik werd en geopereerd moest worden. In dit ziekenhuis ontving ik dagelijks bezoek van een of meer zusters of jongens uit die garage. Ze brengen altijd fruit of bloemen mee. Die zusters zijn allemaal uit de nette stand uit Voorburg en zijn zo'n 30-35 of 40 jaar. Indien jullie hier eens op bezoek komen dan kunnen jullie te allen tijde bij die dames thuis overnachten. Ze hebben het zelf aangeboden en jullie kunnen er gerust gebruik van maken. Ze zullen zelfs blij zijn (voor mij) Jullie een of meer nachten onderdak te verlenen. Zondag j.l. was er een meisje uit Tilburg hier op de fiets. Die heb ik een brief voor Oom Jan mede gegeven, die zullen Jullie al wel gezien hebben.

Nou wat de toestand verders betreft, maak Je daar maar geen zorgen over. Het huis waar ik lig is een R.K. Ziekenhuis. Iedere dag komt de aalmoezenier op de zaal.

Nu ga ik eindigen. Ik hoop dat het U allen goed gaat. Dat Moeder weer goed is opgeknapt en dat er van Gust ook niets dan goeds te melden valt. Dat verder ieder in de familie het best maakt. Als ik de ergste ben hebben wij niet te klagen. De wond die ik nu op m'n knie heb geneest mooi. Terwijl ik zat te schrijven krijg ik bericht dat ik heden middag onder narcose moet worden geopereerd. Goddank. Ja liefste ouders dat meen ik. Het is voor mij de enige uitweg om ooit weer normaal te worden.

Nu allemaal het beste. Hou er met mij de moed in. En hartelijke zoen voor Moeder en m'n zusjes, Vader, Gust en Jozef: Sterkten en gegroet!

Jan.

Op 26 mei 1940 stierf Jan de Vries in een ziekenhuis in Den Haag. Hij werd in Diessen op het kerkhof begraven. Na de bevrijding werd zijn inzet gewaardeerd door het toekennen van de Bronzen Leeuw wegens "het bedrijven van moedige en beleidsvolle daden bij het verkennen van stellingen onder hevig vijandelijk vuur."

